

Rambalh au Carnaval !

Un còp èra au Carnaval de la Vath d'Aussau, hens un vilatjòt. Tot lo monde que s'èran desguisats, qu'aprestèn la hèsta tau Carnaval.

Sent Pançard e Carronha qu'arribèn fin finala au vilatge arron d'un long camin per la montanha.

La hèsta que comencè. Sent Pançard qu'ei un gran hartanèr : que bevèva, que minjava com un pòrc, que s'amigalhè dab las daunas deu vilatge.

Praube, praube Carronha ! Praubòta que demorava au darrèr, qu'arroganhè mes arrés ne l'espiavan, arrés ne l'escotavan e enquèra mensh lo noste gran hartanèr de Sent Pançard !

Los ors qu'èran demorats per la montanha. Mes que's sentin solets. Que decidin de baishar e se divertir eths tanben. Qu'arribèn au vilatge e qu'ataquèn au monde.

«Los ors que nse atacan ! Ajuda ! Ajuda ! » que cridavan lo monde.

Los orsatèrs qu'ensejavan de'us gahar shens escaduda. Qu'èra tròp tard, los ors qu'èran caduts sus Carronha e que se la hasón seguir a la tuta.

Un còp que Sent Pançard e s'aprengó aquò, qu'èra tan urós que hestejava dias e dias shens s'estangar. Que's passè la nueit a béver, minjar com un pòrc de passar de hemna en hemna.

Mes au cap d'un moment, que's sentiva quauquarren qui'u mancava :
«tèh arrés ne'm balha còp de paraploja suu cap, que'm senteish drin solet au lheit lo ser.» ce pensava Sent Pançard.

Que quidò ! La hemna que'u mancava. Que's passava dias atau e puish que's decidi de l'anar cercar dab l'amic de tostemps Sent Porquin.

Que se n'anèn, Sent Pançard, Sent Porquin e la soa armada. Que caminèn, que caminèn pendent ua pausa... E puish un dia, qu'arribèn peu territòri deu Boc negre. Aqueth, com n'ei pas briga charmant, n'avèva pas l'enveja que Sent Pançard e los autes e passèssen.

Sent Pançard qu'avó ua idea : Sent Porquin que se n'anèn parlar dab lo Boc negre e Sent Pançard qu'ensagè de passar per darrèr shens escaduda. Ua grana batalha que comencè. E pim e pam, còp de còrnas per ací, còp de còrnas per aqui, un còp de punh au nas, los dits aus uelhs, ... Sent Pançard arron d'un maishant còp de còrnas au vente que balhava un gran còp de punt au miei de la cara deu Boc Negre ; aqueth que n'escopi tres dents. Esmaliciat, qu'aperè a la ploja e au maishant temps pr'amor que n'ei lo mèste !

E sobte la ploja que cadó.

«Que comença de'm hartar tu ! Que pugè sus l'arrea deu Boc Negre, que l'esglachè un uelh pendent que l'armada a Sent Porquin que'u minjava los pès. Lo Boc Negre vençut, que cadó a tèrra, mort.

Fin finala que podèvan avançar shens trebuc.

Que continuèn lo camin. Qu'arribèn peu territòri deu Becut. Aqueth gran gigant que's guardava los motons a còrnas d'aur. Mes lo Becut qu'èra un aulhèr deus bons, ne's deishava pas arrés passar peu territòri. Qu'èra quasi impossible d'entrar. Totun, Sent Pançard qu'ensagè mes lo Becut que susvelhè. Qu'enviè cans sus eths.

Ah malaja ! Sent Pançard qu'ensagè de córrer, mes qu'avèva lo vente tròp pesuc. Sauvat ! Au luenh un estand de saussissas d'ua hèra de montanha. Sent Pançard que sautava au darrèr e que s'i estugè.

«Hò, mes quina charmanta aulor !» ce pensava.

L'aperet de la saussissas qu'èra tròp hòrt. Que'n panava quauquas uas. Sobte ua idèa : que's decidè a lançar las saussissas sus l'estand a costat tà que los cans las mingèssen. Los cans qui'u cercavan enquèra, que las se mingèssen d'un sol bocin.

Sent Pançard, fatigat e drin espaurucat que decidè de s'escóner per la nueit au hons d'un barrat.

Lo l'endedia, que's lhevè e que's pensè a un plan tà atacar lo Becut. Que s'avèva perdut Sent Porquin e la soa armada. Que'u calèva ua arma fatau tà l'atacar. Pas luenh deu barrat un troncàs, gigant. Que se'n hasèva un pauhic. Lo mei gran pacantàs deu Bearn que passava òras e òras a talhucàs la husta. Mercès a la fòrça estrema de Sent Pançard que s'i escadó de portar lo pauhic. Que tornè cercar lo Becut, tà'u en·honsar au còr. Qu'esperè la nueit que lo Becut e sortiva de la tuta tau tuar.

La nueit que cadó, esconut, Sent Pançard qu'esperava e fin finala lo Becut que sortí enqüèra ensucat. Sent Pançard que'u sautè dessus e que'u s'en·honsè lo pauhic dens l'uelh. Lo Becut que cadó mort, la sang que shiscle pertot. Sent Pançard urós d'aquera escaduda, que's lhevè e qu'espità los motons.

«Adarra que son mens !» ce'u ditz.

Que'us se mingè e que's hasó seguir las còrnas d'aur.

Arron d'aquera hartèra de nau dias, solet e fatigat que's botè a dromir. Mes la tranquillitat qu'èra braca. Las palhassas qu'apareishón. Que vienèvan tà ajudar au rei. Tant pacantàs com lo rei, las palhassas que s'adromivan a costat de Sent Pançard.

Au petit matin qu'èran desvelhats per bruts. Mercadèrs qu'èran aus espisar, que cercavan hens las sacas. Que volèvan panar las còrnas d'aur. Esmaliciat, Sent Pançard que's lhevè e que cridè :
«Tornatz-me aquò hilh deu diable !»

Tròp tard, los mercadèrs que s'escapavan. Las palhassas que'us perseguivan, que sautavan seus mercadèrs e que's tornavan préner las còrnas d'aur.

Mes Sent Pançard qu'èra un gran finàs, que's pensava a un plan (enqüèra!). Que sabèva que tà véncer los ors que'u calèva tamborins (Tot lo monde qu'ac saben plan segur!). Còp sec que'us perpausè d'escambiar còrnas contre quauques tamborins. Los mercadèrs que s'espriavan e que parlavan ua pausa e puish lo capdau que prenó la paraula :

«D'acòrd quate còrnas contre 4 tamborins» ce digó.

Que s'escambièn las causas e la tropa de Sent Pançard que's botè en camin tà salvar Carronha. Que passavan per un bòsc, que caminèn, que caminèn mes au cap d'ua pausa la fatiga que's hasó sentir. Sent Pançard gran pacantàs qu'èra, que s'adromiva au miei deu bòsc e que saunejava deu minjar, deu béver e drin de la soa Carronhassa.

Aqueth bèth monde que's develhèn au cap de dus dias totun e que tornèn préner lo camin. Lo camin qu'èra long dinc a la tuta deus ors, Sent Pançard que n'avèva pro ne s'estangava pas d'arroganhar. E fin finala la tuta ! Prauba Carronha ! Qu'èra estacada a un palanc, qu'insultava los ors, qu'ensajava de'us nhacar.

«Aquò qu'ei la hemna teh !» ce cridè Sent Pançard.

Armats, las palhassas que sortivan los tamborins e que hasón musica. Lo son de la musica qu'arribè dinc a las aurelhas deus ors e de tira que's botèn de dançar. L'armada de Sent Porquin qu'apareishó com per magia e sautèn seus ors. Que'us se mingèn dinc au darrèr.

Carronha liberada que sautè sus Pançard, non pas tà'u mercejar, que non ! Que'u truquè, que'u cridè dessus. Praube Pançard ! Carronha n'èra pas contenta deu temps qu'avèva hicat Sent Pançard tà la desliurar.

«Pacantàs, hartanèr, vauarren !» ce cridè.

Praube Sent Pançard, ne s'avèva pas causit la hemna mes totun que l'aimava aquera tròç de cohet.

«Ah Carronha be n'ès lèda e maishanta, mes totun que pòs cridar, m'insultar mes que t'aimi e qu'ei besonh de tu, pr'amor doman qu'ei Dimars Gras e n'i a pas sonque tu tà'm deféner tèh !» ce'u responi Sent Pançard.

E cric e crac lo conde qu'ei acabat
E crac e cric lo conde qu'ei fenit.

Sent
Pangard

Lo Beut